

Arrest

nr. 101 928 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WOUTERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak).

Volgens uw verklaringen zou u in 2008 ontvoerd zijn door Al-Qaeda. Toen bleek dat u hen geen informatie kon verschaffen zouden ze u tegen betaling van losgeld vrijgelaten hebben. Deze feiten zouden echter niets met uw vlucht uit Irak te maken hebben.

De aanleiding voor uw vertrek situeert zich in 2010 en vooral in 2011, meer bepaald omdat u al-Qaeda vreest om twee uiteenlopende redenen. Op de eerste plaats omwille van uw relatie met een christen meisje in Irak. U zou (S.) in januari 2010 leren kennen hebben via een gemeenschappelijke vriend. Om deze reden ontving u in december 2010 een dreigtelefoontje van een onbekende man. Sindsdien zou u zich minder opvallend met (S.) getoond hebben en geen bedreigingen meer ontvangen hebben.

Daarnaast verklaarde u al-Qaeda te vrezen, omdat deze u als een spion van het Iraakse leger beschouwt en u verantwoordelijk houdt voor de arrestatie van 2 belangrijke leden van al-Qaeda in uw wijk omstreeks 26-27 oktober 2011. Op 28 oktober 2011 zou u thuis een dreigbrief van Jaish al-Islami ontvangen, waarin u beschuldigd werd een ongelovige en collaborateur te zijn. Aangezien u op dat moment bij een vriend verbleef, zou uw vader u hiervan op de hoogte gebracht hebben en u bezworen hebben thuis weg te blijven. U zou sindsdien niet meer naar uw ouderlijk huis teruggekeerd zijn. Op 6 november 2011 werd uw vader voor jullie voordeur neergeschoten zijn, u vermoedt door al-Qaeda.

Uit vrees voor uw leven omwille van al-Qaeda zou u op 10 november 2011 Irak alleen verlaten en via Turkije doorreizen naar België, waar u op 22 november 2011 toe zou komen en diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

In België zocht u begin 2012 contact hebben met een christelijke kerkgemeenschap. Via een medewerker in het opvangcentrum waar u verblijft, zou u op die wijze terechtgekomen zijn bij de Evangelische Christengemeente Houthalen. U startte er omstreeks januari 2012 met lessen en liet u ongeveer 2 maanden later dopen hebben in besloten kring. Uw moeder zou hier kort daarop op uitgekomen zijn en zou u om deze reden verstoten hebben.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (dd. 14/02/2008); uw origineel nationaliteitsbewijs (dd. 20/07/2006); 4 foto's van u en uw vriendin; een kopie van de woonkaart op naam van uw vader (dd. 28/05/2009); de rantsoenkaart op naam van uw vader (2010-2011); de overlijdensakte van uw vader (dd. 07/11/2011); een dreigbrief van Jaish al-Islami (zonder datum); een attest van de Evangelische Christengemeente Houthalen mbt uw bekering (dd. 17/06/2012); een artikel uit de Nieuwsbrief van Christelijk Werk onder Vluchtelingen (Gave Veste, april 2012); een Belgisch medisch attest ter staving van uw mishandeling in 2008 (dd. 02/03/2012); verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt om uw gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Vooreerst wat betreft uw vrees ten aanzien van al-Qaeda omwille van uw vermeende spionage activiteiten voor het Iraakse leger.

Eerst en vooral rijzen er immers ernstige vragen bij uw verklaring er van uit te gaan dat al-Qaeda u als spion zou aanzien, omdat u wel eens met een bevriende militair een praatje maakte op straat als hij met het Iraakse leger door uw wijk patrouilleerde. Uw schijnbare onbezorgdheid om in het openbaar gezien te worden met een militair in uniform staat echter in scherp contrast met uw algemeen gevoel van onveiligheid als sjiïet in een overwegend soennitische wijk (gehoorverslag CGVS, 9-10 en 3). Temeer gezien uw verklaringen dat zowel Jaish al-Islami als al-Qaeda actief zouden zijn in uw wijk en u in 2008 al eens door die laatste ontvoerd zou zijn (gehoorverslag CGVS, 4 en 8). Uw nonchalante omgang met geüniformeerde personen in het openbaar strookt bijgevolg in het geheel niet met het door u aangehaalde gevoel van onveiligheid in uw wijk.

Ten tweede kan uit uw verklaringen niet eenduidig opgemaakt worden waarvan Jaish al-Islami of al-Qaeda u precies verdenkt. De eerste en enige bedreiging die u in dit verband ontving betreft een dreigbrief van Jaish al-Islami die uw vader op een ochtend voor de deur van jullie huis vond. De dreigbrief vermeldt enkel algemeen dat u een ongelovige bent, die verantwoordelijk is voor het martelaarschap van een aantal mujahedin maar zonder enige verduidelijking hieromtrent. Uw verklaringen waarom ze u hiervan zouden beschuldigen lopen ook vrij uiteen. Zo verklaarde u eerst naar aanleiding van de dreigbrief inlichtingen ingewonnen te hebben via een vriend (gehoorverslag CGVS, 9), om wat later te vertellen dat u van de 'dreigbrief kon afleiden dat er bepaalde leden van al-Qaeda gearresteerd waren in de wijk' (gehoorverslag CGVS, 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat

de mujahedin in kwestie gearresteerd werden en dus niet overleden waren of martelaar geworden waren zoals in de dreigbrief vermeld staat (gehoorverslag CGVS, 9). Behalve uw informatie uit tweede hand dient nog opgemerkt te worden dat de arrestatie van die personen kaderde in een razzia door het Iraakse leger en dat dergelijke huiszoekingen regelmatig in uw wijk plaatsvonden. Zelfs uw huis zou nog vrij recent, meer bepaald in september 2011, door het Iraakse leger gecontroleerd zijn (gehoorverslag CGVS, 9-10).

Bovendien rijst de vraag waarom uw vader gezien de eerder vermelde gespannen situatie in de wijk en uw verleden deze dreigbrief blijkbaar niet voldoende alarmerend vonden om u onmiddellijk te waarschuwen. Een duidelijke verklaring kunt u hiervoor niet geven. U vermoedde dat hij misschien eerst naar zijn werk moest en het met uw moeder wilde bespreken, of dat hij geen belkrediet had. Een dermate schijnbare onverschilligheid is eerder bevreemdend in het kader van de vrees van ouders dat hun enige kind iets ergs zou kunnen overkomen (gehoorverslag CGVS, 10).

Voorts rijzen er ook ernstige twijfels met betrekking tot uw verklaringen over de moord op uw vader en wel om de volgende redenen. Zo is het eerder opmerkelijk dat uw bedreigers na amper één bedreiging niet u, maar uw vader om het leven zouden brengen. Niet in het minst omdat u bovendien nog vermoedt dat niet de organisatie achter de dreigbrief, Jaish al-Islami, maar wel al-Qaeda achter de moord op uw vader zou zitten. De verwarring neemt enkel nog toe aangezien u eerst verklaarde dat al-Qaeda in de wijk opdrachten uitvoerde voor Jaish al-Islami (gehoorverslag CGVS, 4), om wat verder te beweren dat u denkt dat Jaish al-Islam niets met de moord op uw vader te maken heeft (gehoorverslag CGVS, 12). Het is echter opmerkelijk dat al-Qaeda uw vader zomaar zou vermoorden omdat ze u niet konden vinden (gehoorverslag CGVS, 12), temeer omdat al-Qaeda zelf op geen enkel moment bedreigingen aan uw adres geuit zou hebben. Het enige dreigement dat u ontving betreft immers de dreigbrief van Jaish al-Islami. De geloofwaardigheid van de moord op uw vader komt verder in het gedrang doordat u hierover opvallend weinig blijkt te kunnen vertellen. Zo kunt u niet zeggen of uw vader op slag dood was of gewond naar het ziekenhuis werd overgebracht. Uw verklaring dat uw moeder weigerde u hierover te vertellen kan niet echt overtuigen (gehoorverslag CGVS, 13).

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u evenmin overtuigende documenten neergelegd heeft om al deze gebeurtenissen te staven. Zo zou uw moeder in het bezit geweest zijn van een kopie van een proces-verbaal dat naar aanleiding van de moord op uw vader door de politie werd opgesteld. U zou het echter niet zien zitten hebben om dit document neer te leggen, aangezien u van de politie enkel een kopie en geen origineel kon verkrijgen (gehoorverslag CGVS, 14). Het is dan ook opmerkelijk dat deze redenering u er niet van weerhield om wel louter een kopie van de dreigbrief neer te leggen. Uw verklaring de originele dreigbrief niet te kunnen neerleggen omdat uw vriend bang was dat de post die hij naar u verstuurde gecontroleerd zou worden (gehoorverslag CGVS, 21), roept dan ook ernstige bedenkingen op. Wat er ook van zij, kopies op zich bezitten geen enkele bewijswaarde. Met betrekking tot de overlijdensakte van uw vader kan voorts nog opgemerkt worden dat het attest dateert van 7 november 2011 en ook geen enkele andere datum van overlijden vermeldt, hoewel volgens uw verklaringen uw vader op 6 november 2011 neergeschoten en overleden zou zijn.

Wat het tweede luik van uw relaas betreft, namelijk uw recente bekering tot het Christendom en de daaropvolgende verstoting door uw moeder, dient opgemerkt te worden dat hieraan evenmin geloof gehecht kan worden. U verklaarde zich ongeveer 3 maanden voor het gehoor op het CGVS in België bekeerd te hebben (gehoorverslag CGVS, 17). Hoewel u een document voorlegde van de Evangelische Christengemeenschap Houthalen waaruit uw effectieve bekering moet blijken, doet uw plotse beslissing alsook het gebrek aan overtuigende beweegredenen tot uw bekering en de lacunes in uw kennis over uw nieuwe geloof ernstige twijfels rijzen bij uw beweegredenen en het effectief belijden van dit nieuwe geloof.

Als beweegreden tot uw bekering zou u vooral verwijzen naar uw relatie met een christen meisje in Irak. Dat u over deze relatie op het gehoor bij DVZ niets verteld heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw nieuwe verklaring. De diverse redenen die u aanreikt als uitleg voor uw nalaten, variëren van een uitleg waarbij u de verantwoordelijkheid bij uzelf legt omdat u op dat moment nog 'niet in het bezit was van de bewijzen en foto's' die u op het CGVS zou voorleggen naar het afwentelen van de verantwoordelijkheid op de interviewer tijdens het DVZ-gehoor omdat deze u 'de kans niet gegeven had daarover iets te vertellen'. Uiteindelijk zou u het houden op uw vrees om over uw relatie te vertellen omwille van de 'moslimtolk', hoewel ook tijdens het gehoor op DVZ steeds op de neutraliteit van de tolk gewezen wordt (gehoorverslag CGVS, 17-18). Het mag ten zeerste verbazen dat u een dergelijk centraal element in uw asielrelaas niet heeft vermeld toen u de eerste keer gevraagd

werd naar uw problemen. Het feit dat u het niet nodig achtte deze problemen eerder te berde te brengen, doet ernstige twijfels rijzen betreffende de oprechtheid van uw asielaanvraag. Van een persoon die bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin.

Hoewel u uw bekering in belangrijke mate linkte aan uw wens om met (S.) te kunnen trouwen, zou u in Irak zelf bovendien geen echte stappen ondernomen hebben om tot het Christendom te bekeren. U verklaarde 1 keer per maand met (S.) naar de misviering te gaan en zou ook het hoofd van de religieuze christelijke zaken in Bagdad, (R. E.), hierover aangesproken te hebben (gehoorverslag CGVS, 15 en 5 en 14). Als uitleg hiervoor gaf u aan dat Raad Emanuel u aangeraden had eerst goed over na te denken over uw keuze en rekening te houden met het gevaar dat een dergelijke bekering in Irak betekent (gehoorverslag CGVS, 14). U verklaarde om deze reden 'op eigen initiatief een paar keer in de Bijbel gelezen te hebben en een paar keer uitleg gekregen te hebben van (R. E.) over het geloof en dergelijke zaken' (gehoorverslag CGVS, 16). Na vergelijking van het Christendom en de Islam op basis van hun heilige boeken, respectievelijk de Bijbel en de Koran, zou u tot de conclusie gekomen zijn dat het Christendom de godsdienst is van de vrede (gehoorverslag CGVS, 14). Toch zou u in Irak zelf nooit effectief de stap gezet hebben om u te laten bekeren. De door u aangehaalde vrees indien men achter uw bekering zou komen staat nochtans in scherp contrast met uw verklaring dat u uit liefde voor (S.) plots in het openbaar een kruisje rond uw hals begon te dragen in Irak (gehoorverslag CGVS, 13). Dit getuigt van een grote vorm van roekeloosheid en onvoorzichtigheid gezien de perceptie van het christendom in Irak. Het is immers niet vanzelfsprekend christen te zijn in Irak, waar Islamitische fundamentalisten de geloofsbeleving van christenen bemoeilijken en waar christenen het doelwit zijn van aanslagen.

Deze twijfel wordt nog verder versterkt door de haast waarmee u zich vervolgens liet bekeren eens u in België toegekomen was. Amper 2 maanden nadat u de Evangelische Gemeenschap begon te frequenteren besliste u al om u te laten dopen, maar dan wel in besloten kring omdat u 'het showelement van een kerkelijke en dus publieke doop niet wenste' (gehoorverslag CGVS, 17). Hoewel u sinds u (S.) leerde kennen ook verliefd werd op haar godsdienst en bekering bovendien een voorwaarde was om met (S.) te kunnen trouwen (gehoorverslag CGVS, 16 en 12), zou u in Irak zelf geen concrete stappen ondernomen hebben om u te bekeren. Er zou in dit verband ook geen haast geweest zijn, omdat u sowieso met (S.) afgesproken had om pas te zullen trouwen na haar universiteitsstudies 16-17). De vaststelling dat uw toekomstplannen met (S.) echter dermate vaag blijven, ondanks de ernst van jullie relatie, doet eveneens ernstige vragen rijzen. Zo zou zij niet met u meegekomen zijn naar België, omdat ze eerst haar universitaire studies in Bagdad wenste af te maken. Evenmin zou er al over een huwelijksdatum gesproken zijn. U geeft hierbij zelfs aan niet te weten 'waarom jullie moeten trouwen, omdat jullie sowieso al een seksuele relatie hebben' (gehoorverslag CGVS, 16), waardoor het dringende karakter van uw bekering bijkomende vragen oproept. Hoewel u in Irak zelf uw bekering uitgesteld zou hebben onder meer omdat het ginds gevaarlijk was om te bekeren (gehoorverslag CGVS, 14), zou u hier in België op geen enkel moment meer bij stilgestaan hebben op een moment dat u hier echter nog geen enkele vorm van verblijfszekerheid genoot. Het grote contrast tussen uw uitdrukkelijke vrees enerzijds en uw manier van handelen anderzijds plaatst de geloofwaardigheid van de oprechtheid van uw bekering bijgevolg verder op de helling.

Daarbij komt nog dat uw kennis van het christelijke geloof vrij beperkt blijft, ondanks uw verklaringen in Irak zelf in de Bijbel gelezen te hebben (gehoorverslag CGVS, 14) en de kerkbezoeken en lessen die u in België gevolgd heeft (gehoorverslag CGVS, 15). Hoewel u zich bij het lezen van de Bijbel beperkte tot het Nieuwe Testament (gehoorverslag CGVS, 14), noemde u steevast voorbeelden uit het Oude Testament gevraagd naar verhalen uit de Bijbel. Later gevraagd spontaan te vertellen wat u weet over het Oude Testament begon u opnieuw over bovenvermelde verhalen om vervolgens over te schakelen op 'Christus die zijn leven opofferde om ons te redden' (gehoorverslag CGVS, 18), hetgeen reeds uit het Nieuwe Testament komt. Bovendien beperkt uw kennis zich tot het vermelden van die verhalen, zonder verdere betekenis aan die verhalen te geven. Een bevreemdende vaststelling, temeer omdat u zelf verklaarde dat men in de christengemeenschap waar u hier in België toe behoort 'meer geïnteresseerd is in de uitleg van de Bijbel'. Deze verklaring kan uw gebrekkige kennis van de Bijbel echter niet verhullen. Zo kon u van het Nieuwe Testament enkel vertellen dat het 'over het leven van Jezus en de volgelingen en leerlingen van Jezus gaat, meer bepaald Lucas, Petrus, Johannes en

Mattheus' (gehoorverslag CGVS, 14). Voorts heeft u nog nooit van de 10 geboden gehoord (gehoorverslag CGVS, 18), of kent u ook maar één volledig gebed (gehoorverslag CGVS, 15). Gezien uw sterke interesse in het christelijke geloof sinds uw kennismaking met Sara in januari 2010 dient dan ook vastgesteld te worden dat uw kennis van dat geloof meer dan 2 jaar later uiterst beperkt blijft, ondanks uw beweringen zelf de Bijbel bestudeerd te hebben, af en toe les gekregen te hebben in Irak zelf en ook in België sinds enkele maanden in de leer te zijn.

Bovenstaande opmerkingen doen twifelen aan de bezieling achter uw bekering en doen bijgevolg ook vragen rijzen over de effectieve gevolgen van uw bekering in België bij een terugkeer naar Irak en het risico dat eraan verbonden zou zijn. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u in België in contact staat met de Evangelische geloofsgemeenschap in Houthalen, doen het gebrek aan overtuigende beweegredenen tot uw bekering en uw oppervlakkige kennis over uw nieuwe geloof ernstige twijfels rijzen bij uw internalisering van de levenswijze van een Evangelisch christen. Bijgevolg is het hoogst onwaarschijnlijk dat u zich bij terugkeer naar Irak aan deze levenswijze en dit geloof zou houden.

Tot slot blijft u opvallend vaag over hoe uw moeder te weten gekomen zou zijn dat u zich tot het Christendom bekeerd heeft. Zo scheen u zelf niet te weten of het kwam door foto's op facebook of omdat mensen u en (S.) samen gezien zouden hebben (gehoorverslag CGVS, 5). Het is echter ook in dit opzicht opmerkelijk dat u op de vraag van uw moeder via de telefoon of u zich bekeerd had dit eenvoudigweg bevestigde, waarop ze u meteen verstootte (gehoorverslag CGVS, 5). Behalve het vage karakter van uw verklaringen hieromtrent, rijst ook hier weer de vraag waarom u sinds uw aankomst in België plots bewust de band met uw moeder zou opblazen, terwijl dit u er in Irak zelf steeds van weerhouden zou hebben om uw familie over uw relatie in te lichten. Uw bewering dat uw familie u om deze reden zou willen vermoorden, ontkracht u trouwens zelf meteen door te verklaren dat een huwelijk tussen een moslim en een christen niet afgekeurd wordt door de Iraakse maatschappij op zich, maar enkel door groeperingen zoals bijvoorbeeld al-Qaeda (gehoorverslag CGVS, 12).

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Zelfs indien nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gecatalogeerd te worden als een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Baghdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel

de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de woonstkaart en rantsoenkaart bevatten louter informatie over uw identiteit en herkomst. Ter staving van uw bekering in België legde u geen officiële doopakte, maar louter een brief neer met de verklaring van de bedienaars van de eredienst voor de Evangelische Christengemeente Houthalen. Het artikel in de nieuwsbrief licht ons enkel in over haar vrijwilligersactiviteiten in onder meer het asielcentrum van Houthalen-Helchteren, en de algemene melding dat 'twee Iraakse jongens tot geloof gekomen' zijn. De foto's verschaffen geen duidelijkheid over wie het meisje op de foto is, noch over haar geloofsovertuiging. Het Belgische medische attest met gesolliciteerd karakter heeft geen invloed op uw asielaanvraag, aangezien u de ontvoering in 2008 niet inriep als reden tot vrees ten aanzien van Irak. Het verzendingsbewijs heeft evenmin invloed op uw asielaanvraag. Wat de overige hierboven reeds besproken documenten betreft kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat algemeen uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Iraakse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Iraakse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Zo hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze attesten op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw ingen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur" en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing, bij gebrek aan duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist, onvoldoende en door niet-bewezen veronderstellingen is gemotiveerd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) leidt ten onrechte uit de feitelijke situatie af dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker stelt dat hij meermaals met de dood werd bedreigd en reeds diverse malen bedreigd werd door Al-Qaeda en zijn vader zelfs vermoord werd. Tevens heeft hij zich bekeerd tot het christendom en had hij in Irak een relatie met een christelijk meisje.

Het is volgens verzoeker logisch dat hij niet exact weet waarom hij gevisieerd wordt door Al-Qaeda en Jaish al-Islami daar het om terreurorganisaties gaat die niet met een akte van inbeschuldigingstelling werken of waar men niet simpel een verklaring kan bekomen waarom men juist gezocht wordt. Verzoeker mocht een dreigbrief ontvangen en hieruit blijkt duidelijk dat hij bedreigd werd. Volgens verzoeker is het aldus bewezen dat hij gezocht en bedreigd werd. De reden hiervoor is minder relevant. Volgens verzoeker dient men immers enkel de vrees aan te tonen en niet de redenen voor de vrees.

Volgens verzoeker gaat verweerder uit van veronderstellingen en een eigen interpretatie die niet gesteund worden door objectieve gegevens. Verweerder heeft geen onderzoek ter plaatse gedaan en de motivatie steunt volgens verzoeker dan ook niet op een objectieve argumentatie maar op subjectieve beweringen en veronderstellingen.

Verzoeker stelt dat hij niet weet waarom zijn vader hem niet onmiddellijk op de hoogte stelde van de ontvangst van de dreigbrief, doch dit is volgens hem niet relevant. Het staat vast dat hij een dreigbrief ontvangen heeft en dat hij hierover door zijn vader werd geïnformeerd. Wanneer en waar dit juist is gebeurd doet geen afbreuk aan de zaak, namelijk dat er een bedreiging gebeurd is.

Door wie of welke organisatie verzoekers vader vermoord werd, is voor hem niet duidelijk daar hij op het ogenblik van de feiten niet aanwezig was. Dit wil echter niet zeggen dat de feiten niet zouden hebben plaatsgevonden, getuige hiervan het overlijdensbericht dat door verzoeker werd bijgebracht.

Verzoeker meent dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is nu hij omtrent de kern van de zaak en de effectieve problemen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht consistente verklaringen heeft afgelegd. Verweerder zou echter doelbewust door de vraagstelling op zoek gegaan zijn naar tegenstrijdigheden en zou zijn blijven doorvragen op bepaalde punten, ook al had verzoeker te kennen gegeven dat hij zich bepaalde dingen niet meer kon herinneren. Zo ziet verzoeker niet in waarop verweerder zich baseert wanneer die stelt dat het niet geloofwaardig is dat Al-Qaeda zijn vader zou vermoord hebben.

De door verzoeker bijgebrachte documenten tonen volgens hem wel degelijk aan dat hij een ernstige vrees heeft voor zijn leven indien hij dient terug te keren naar Irak. Verweerder stelt simpelweg dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, doch brengt geen enkel objectief element of bewijs bij waaruit dit zou moeten blijken. Verweerder gaat uit van algemene rapporten, doch heeft de concrete situatie van verzoeker onvoldoende onderzocht. Verweerder haalt enkele kleine verschillen in de interviews aan om te stellen dat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn. Deze verschillen zijn echter logisch, aangezien de vraagstelling bewust anders is bij de twee interviews. Tevens zijn het feiten van enkele jaren geleden, zodat het logisch is dat niet elk feit tot in het kleinste detail kon worden verteld.

Dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zijn relatie met een christelijk meisje in Irak niet vermeld heeft, is volgens verzoeker perfect logisch en normaal daar het om een korter interview gaat waarbij enkel gevraagd wordt naar de redenen waarom hij zijn land ontvlucht heeft. De problemen met Al-Qaeda waren hiervoor de hoofdreden, zodat verzoeker niet vermeld heeft dat hij in Irak een relatie had met een christelijk meisje. Bovendien wordt zijn relatie gestaafd met de nodige bewijsstukken en foto's waarop verzoeker duidelijk te zien is en tevens een kruisteken draagt. Bovendien is het logisch dat jonge mensen die elkaar pas enige tijd kennen nog geen concrete trouwplannen maken.

Waar verweerder stelt dat verzoekers kennis van het christendom vrij beperkt is, voert verzoeker aan dat hij zich pas recentelijk bekeerd heeft en dat hij nog niet alle teksten en gebruiken exact en tot in detail kent. Verzoeker kent echter voldoende van het christendom om als christen beschouwd te worden. Verzoeker merkt ook op dat, indien men aan 100 christenen zou vragen wat het verschil is

tussen het oude en het nieuwe testament, er ook zeer veel niet op deze vraag zouden kunnen antwoorden.

Volgens verzoeker is het aan verweerder om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Verweerder brengt echter niet het bewijs bij dat verzoeker veilig kan terugkeren. Bijgevolg is onvoldoende bewezen dat verzoeker bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zijn verklaringen werden immers uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending van de motiveringsplicht aan. Hij herhaalt dat het CGVS de bestreden beslissing kort, lichtzinnig en foutief motiveert, zonder enig of zonder voldoende onderzoek. Het vermoedt bepaalde feitelijkheden en gaat uit van gissingen en onbewezen veronderstellingen zonder deze grondig en ter plaatse te onderzoeken en zonder concrete bewijzen. Louter stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn gelet op het feit dat er kleine verschillen bestaan tussen de twee interviews en dat verzoeker onvoldoende kennis zou hebben van het christendom, wil nog niet zeggen dat zijn asielaanvraag in België tevens ongeloofwaardig zou zijn.

Bijgevolg acht verzoeker de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd, bij gebreke aan duidelijk onderzoek van de zaak, en is deze volgens hem genomen met machtsoverschrijding. Zij schendt artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering en geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer *“waaraan zij ten grondslag ligt”*. Zij is volgens verzoeker niet juist of juridisch aanvaardbaar en niet behoorlijk naar recht gemotiveerd. De motivering wordt niet hard gemaakt met enig concreet bewijs of gestaafd door objectieve elementen.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 en 14 EVRM. De weigering van zijn asielaanvraag komt in principe neer op het feit dat verweerder van oordeel is dat hij naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid doch verzoeker zal bij een terugkeer worden blootgesteld door handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

“Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer”. Hij wordt nog gezocht en zal worden mishandeld. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij heeft voor zijn veiligheid en fysieke integriteit. Een gedwongen terugkeer vormt een bedreiging voor zijn leven.

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 5 en 8 EVRM. Zijn veiligheid en vrijheid zijn in zijn land niet gewaarborgd, *“temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad”*.

Verzoeker heeft in Irak geen inkomen of verblijfplaats en wordt er gezocht. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Irak te gaan, heeft hij geen bron van inkomsten en kan hij niet in het levensnoodzakelijke voorzien. Verder is het quasi onmogelijk om in zijn land een familieleven te leiden in de zin van artikel 8 EVRM aangezien hij zal worden mishandeld en uitgesloten.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd in België, heeft zich geïntegreerd en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

2.1.5. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een vijfde middel, op humanitaire gronden. Hij heeft in zijn thuisland alle banden verbroken, riskeert om er te worden mishandeld omwille van zijn problemen met Al-Qaeda, leeft reeds verschillende maanden in België en heeft hier zijn leven opnieuw opgebouwd. Hij is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands. Indien onderhavig beroep niet gegrond zou verklaard worden, zou dit een humanitair onrecht uitmaken.

2.1.6. Verzoeker legt ter terechtzitting volgende stukken neer: een kopie van een dreigbrief met vertaling (stuk 1) en vier kopieën van verklaringen van de Iraakse politie met vertalingen (stukken 2-5).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet geschonden zou kunnen zijn wordt door verzoeker niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Bovendien de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, preciseert verzoeker niet welke van “*de regels van behoorlijk bestuur*” hij geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Evenmin werkt hij uit op welke wijze artikel 14 EVRM *in casu* geschonden zou zijn. Bijgevolg worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Daar waar verzoeker het CGVS ervan beticht vooringenomen te zijn geweest, het dossier enkel in zijn nadeel te hebben onderzocht en doelbewust op zoek te zijn gegaan naar een negatieve motivering, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat deze – nochtans ernstige – aantijging ook maar enigszins te onderbouwen aan de hand van concrete argumenten. Hij toont derhalve geenszins aan dat de ambtenaar bij het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn aanvraag niet op eerlijke wijze zou zijn onderzocht. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve, dan wel negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing geen of een te korte uitdrukkelijke motivering bevat, dat deze verzuimt haar beweegredenen duidelijk te maken en de feitelijke en juridische overwegingen aan haar grondslag niet weergeeft, alsmede dat de motivering slechts bestaat uit algemene veronderstellingen op basis waarvan iedere asielaanvraag afgewezen kan worden, mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, dewelke op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Verzoeker verwijt het CGVS dat geen of onvoldoende onderzoek werd gevoerd, dat de beslissing is gebaseerd op onvolledige gegevens en dat zijn verhaal niet grondig en ter plaatse werd onderzocht. Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker, nog daargelaten dat bezwaarlijk kan worden verwacht dat het CGVS ieder individueel asieldoosier ter plaatste onderzoekt, niet *in concreto* aantoont dat of welke elementen of gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of niet of onvoldoende in aanmerking werden genomen. Tevens toont hij niet aan dat of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. Evenmin brengt hij zelf bijkomende elementen of informatie aan die nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Daarenboven gaat verzoeker zowel in het voormelde betoog als in het betoog dat het CGVS niet of onvoldoende bewijst dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn, dat de motivering niet steunt op objectieve en concrete bewijzen en dat het CGVS niet aan toont dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen problemen zou ondervinden volledig voorbij aan het gegeven dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.9. Verzoekers nonchalante omgang met geüniformeerde personen in het openbaar strookt in het geheel niet met het door hem aangehaalde gevoel van onveiligheid in zijn wijk. Verzoeker verklaarde immers reeds in 2008 door Al-Qaeda ontvoerd te zijn geweest, hoewel verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat dit voor hem niet de reden was om zijn land van herkomst te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 8). Zowel Al-Qaeda als Jaish al-Islami zijn actief in verzoekers wijk. Het is bijgevolg frappant dat verzoeker zich helemaal geen zorgen maakt wanneer hij op straat met een bevriende militair een praatje maakte als die laatste met het Iraakse leger door zijn wijk patrouilleerde. Bovendien woonde verzoeker als sjiït in een overwegend soennitische wijk. Daar verzoeker vermoedt dat Al-Qaeda hem ervan verdenkt een spion te zijn van het Iraakse leger aangezien verzoeker in zijn wijk met zijn geüniformeerde vriend een praatje maakte, doch dit deed zonder zich hierover veel zorgen te maken, komt de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag op de helling te staan.

Verder kan verzoeker niet eenduidig stellen waarom Al-Qaeda of Jaish al-Islami hem zouden verdenken. Verzoeker beweert immers enkel een dreigbrief te hebben ontvangen, waarin hij een ongelovige zou worden genoemd die verantwoordelijk is voor het martelaarschap van enkele mujahedin, maar zonder enige verduidelijking hieromtrent. Wanneer gevraagd wordt naar verdere details, verklaart verzoeker dat hij na het ontvangen van de dreigbrief inlichtingen heeft ingewonnen bij een vriend om na te gaan door wie en waarom hij bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wat later verklaart verzoeker: *"ik kon afleiden van de dreigbrief dat bepaalde leden van al-Qaeda gearresteerd werden in onze wijk"* (gehoorverslag CGVS, p. 11). Aldus is er enkel sprake van het arresteren van een aantal muhajedin en niet dat ze overleden of martelaar geworden zouden zijn, zoals in de dreigbrief wordt gesteld. Bovendien worden er volgens verzoeker door het Iraakse leger regelmatig huiszoeken gedaan in zijn wijk en hebben er zelfs in zijn eigen woning reeds huiszoeken plaatsgevonden (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Het is dan ook bevreemdend dat verzoeker nu opeens verdacht zou worden van spionage. Het argument dat hij bij Al-Qaeda geen verklaring kan gaan vragen over de reden waarom hij juist gezocht werd, kan de vaagheid van verzoekers verklaringen niet wegnemen.

Voorts is het bevreemdend dat verzoekers vader niet onmiddellijk verzoeker op de hoogte bracht van de dreigbrief. Dit klemt des te meer gezien verzoeker in het verleden reeds ontvoerd zou geweest zijn door Al-Qaeda alsook gezien de gespannen situatie in verzoekers wijk. Verzoekers argument dat het vaststaat dat hij een dreigbrief ontvangen heeft en hierover geïnformeerd werd door zijn vader en dat wanneer en waar dit juist gebeurd is geen afbreuk doet aan de kern van de zaak, namelijk dat er een bedreiging gebeurd is, kan niet dienstig de voormelde vaststelling weerleggen. Bovendien legt verzoeker slechts een kopie van de dreigbrief neer. Kopieën bezitten op zich, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, echter geen enkele bewijswaarde.

Verder kan er ook getwijfeld worden aan de moord op verzoekers vader. Vooreerst is het niet aannemelijk dat Al-Qaeda of Jaish al-Islami slechts na één dreigbrief verzoekers vader zouden vermoorden, omdat ze verzoeker zelf niet zouden kunnen vinden. Vervolgens verklaarde verzoeker dat zijn vader op 6 november 2011 vermoord werd (gehoorverslag CGVS, p. 12), terwijl de door verzoeker neergelegde overlijdensakte van zijn vader gedateerd is op 7 november 2011 en geen enkele andere datum van overlijden vermeldt. Tevens kan verzoeker bijzonder weinig informatie geven met betrekking tot de dood van zijn vader. Hoewel verzoeker verklaart dat er getuigen waren van de moord op zijn vader, kan hij niet zeggen of zijn vader op slag dood was of op weg naar het ziekenhuis overleed (gehoorverslag CGVS, p. 13). Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dat zijn moeder weigerde een

antwoord te geven op zijn vragen omtrent de dood van zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 13) en in zijn verzoekschrift voegt verzoeker hieraan toe dat hij niet meer informatie kan geven aangezien hij niet aanwezig was op het ogenblik van de feiten. Deze verklaringen kunnen de twijfels omtrent de moord op verzoekers vader echter niet wegnemen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker met niemand van de getuigen contact opnam (gehoorverslag CGVS, p. 14).

De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*. Uit objectieve informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map "Landeninformatie") blijkt bovendien dat valse documenten in Irak op eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn en aldus een beperkte bewijswaarde hebben.

Aangaande zijn bekering in België tot het christendom, haalt verzoeker als beweegredenen vooral zijn relatie met een christelijk meisje in Irak aan. Echter, verzoeker heeft van deze relatie bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ geen enkele melding gemaakt (vragenlijst CGVS, administratief dossier, stuk 12). Aangezien verzoeker dit element als een centraal punt aanhaalt in zijn vrees voor vervolging, kan verwacht worden dat verzoeker deze relatie reeds tijdens het gehoor op de DVZ zou vermelden. Immers, van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als zijn relatie met een christelijk meisje in Irak hierin zou hebben vermeld. Verzoekers argument dat het hier slechts om "*kleine verschillen in de interviews*" zou gaan, kan in het licht van het voorgaande niet worden weerhouden. Dit gebrek aan medewerking vergroot andermaal de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker heeft in Irak nooit echte stappen ondernomen om zich tot het christendom te bekeren. Verzoeker heeft in Irak enkele keren een misviering bijgewoond, gesprekken gevoerd met het hoofd van de religieuze zaken in Bagdad en een paar keer op eigen initiatief in de Bijbel gelezen (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 14-16). Na een vergelijking van de Bijbel en de Koran kwam verzoeker tot de conclusie dat het christendom de godsdienst van de vrede is (gehoorverslag CGVS, p. 14). Toch zette verzoeker in Irak nooit de stap om zich effectief te laten bekeren, daar het hoofd van de religieuze zaken in Bagdad hem wees op het gevaar dat een dergelijke bekering in Irak betekent. Desalniettemin droeg verzoeker in het openbaar een kruisje rond de hals als teken van liefde voor zijn christelijke vriendin (gehoorverslag CGVS, p. 13). De bestreden beslissing stelt terecht dat dit roekeloos en onvoorzichtig gedrag is. Eens verzoeker in België aankwam, besliste hij slechts twee maanden nadat hij de Evangelische Gemeenschap begon te frequenteren, om zich opeens te laten dopen, hoewel hij op dat moment nog van geen enkele vorm van verblijfszekerheid in België genoot. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde niet gehaast te zijn om met zijn christelijke vriendin te trouwen, daar zij toch reeds een seksuele relatie hadden (gehoorverslag CGVS, p. 16) en zij bovendien gingen wachten tot zijn vriendin haar universiteitsstudies heeft afgerond (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Deze elementen doen afbreuk aan de oprechtheid van verzoekers bekering tot het christendom en bijgevolg ook aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekers kennis van het christendom beperkt is, hoewel hij zelf verklaarde in Irak in de Bijbel gelezen te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14) en in België de kerk te bezoeken en lessen te volgen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Hoewel verzoeker zich zou beperkt hebben tot het Nieuwe Testament (gehoorverslag CGVS, p. 14), noemt hij steeds verhalen uit het Oude Testament wanneer hem gevraagd wordt naar verhalen uit de Bijbel. Later tijdens het gehoor op het CGVS begint verzoeker spontaan opnieuw over voormelde verhalen om te besluiten met "*Christus kwam op einde van zijn leven om zijn leven op te offeren om ons te redden*", hetgeen uit het Nieuwe Testament komt. Bovendien kan verzoeker slechts enkele verhalen opnoemen zonder er een verdere betekenis aan te geven, hoewel verzoeker verklaarde dat men in de christelijke gemeenschap waartoe hij in België behoort meer geïnteresseerd is in de uitleg van de Bijbel en niet in het van buiten leren van gebeden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Voorts kent verzoeker de tien geboden niet (gehoorverslag CGVS, p. 18) en verklaart verzoeker geleerd te hebben: "*in naam van de vader, god en heilige geest, amen*" (gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien verklaarde verzoeker die ter terechtzitting

overeenkomstig artikel 14 PR RvV werd ondervraagd, dat Pasen over Jezus Christus gaat, dat er die dag voor Jezus gebeden wordt en dat er liederen gezongen worden. Verzoeker verklaarde ter terechtzitting tevens dat Jezus na de kruisiging herrezen is maar dat hij niet weet op welke dag dit is. Pasen werd echter slechts enkele weken voor de terechtzitting gevierd en verzoeker beweert in België tot een christelijke gemeenschap te behoren. Bijgevolg kan verwacht worden dat verzoeker ter terechtzitting het belang van het Paasfeest binnen het christendom beter kan situeren. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat ook vele andere christenen in België het verschil niet weten tussen het Oude en het Nieuwe Testament, dient te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde in de Bijbel te hebben gelezen en in België lessen te volgen alsook dat verzoeker sinds ruim twee jaar beweert een sterke interesse te hebben in het christelijke geloof. Tevens kan van iemand die zich van de islam tot het christendom laat bekeren verwacht worden dat hij een gedegen kennis heeft van zijn nieuwe godsdienst en zich hieromtrent grondig informeert alvorens een dergelijke belangrijke stap te zetten, zeker in het licht van verzoekers afkomst uit Irak. Deze vaststellingen doen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag verder teniet.

De algemene en niet nader uitgewerkte bewering dat verzoekers verklaringen uit hun context werden gehaald en verkeerd werden geïnterpreteerd is geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Verzoeker toont niet aan dat of welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, noch hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering of beslissing.

Waar verzoeker nog stelt dat hij doordat hij zijn land van herkomst heeft verlaten, zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad, dient te worden vastgesteld dat hij dergelijke vrees tijdens zijn asielprocedure nooit eerder aanhaalde. Bovendien beperkt hij zich ter zake tot het uiten van een aantal blote en louter algemene beweringen, zonder ook maar enig begin van bewijs bij te brengen om deze beweringen hard te maken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Gelet op de *sub* 2.2.9. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielaanvraag, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier heeft toegevoegd, blijkt dat er in Bagdad nog wel enkele zware en grootschalige aanslagen werden gepleegd, maar dat dit geweld zich eerder richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad", administratief dossier, stuk 15). Actueel is er voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De loutere bewering dat hij bij een terugkeer geen inkomen of verblijfplaats zou hebben, kan in dit kader geenszins volstaan. Verzoeker voert verder geen objectieve argumenten aan die de informatie van verweerder weerleggen.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn aanvraag en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en hogere motivering, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de door verzoeker aangehaalde problemen (zie *sub* 2.2.9. en 2.2.10.), niet dienstig aangevoerd.

2.2.13. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn inspanningen tot en mate van integratie in België en stelt dat het een humanitair onrecht zou uitmaken indien het beroep niet gegrond zou worden verklaard, dient te worden opgemerkt dat zijn mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

2.2.14. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS